

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/71/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416211525
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1416211525.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Marty Šašinkovej v právnej veci žalobcov: 1/ X.. N. K., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt N. XXXX/XX, XXX XX D., štátny občan I., 2/ MARIANI GROUP, a.s., Púpavová 28, 841 04 Bratislava, IČO: 35 854 057, zastúpených GHS Legal, s.r.o., Lazaretská 3/A, 811 08 Bratislava, IČO: 47 232 544 proti žalovanému: Patronka West Gate s. r. o., Osadná 267/2, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 35 805 790, zastúpenému AK IVANOVA s. r. o., Zelená 2, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 237 465 o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/402/2018-139 zo dňa 11.11.2019 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/402/2018-139 zo dňa 11.11.2019 v napadnutom vyhovujúcom výroku o určení neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016 **p o t v r d z u j e .**

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/402/2018-139 zo dňa 11.11.2019 v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III. Súd **p r i z n á v a** žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom určil, že (1) uznesenie č. 1 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktorým zvolilo valné zhromaždenie za predsedu valného zhromaždenia S.. K. J., je neplatné; (2) uznesenie č. 2 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktorým valné zhromaždenie s účinnosťou ku dňu konania tohto valného zhromaždenia odvolalo konateľov spoločnosti: S.. Q. Q., dátum narodenia XX.X.XXXX, Q. Ú. XXXX/XXX, D., N.. S. Q.Á., dátum narodenia XX.X.XXXX, Š. X/A, D., X.. N. K., dátum narodenia XX.X.XXXX, N. XX, D. a X.. N. K. I., dátum narodenia XX.X.XXXX, N. XX, D. a ktorým valné zhromaždenie s účinnosťou ku dňu jeho konania vymenovalo nového konateľa spoločnosti K. S., dátum narodenia XX.XX.XXXX, K.. I.. T. X, D., je neplatné; (3) uznesenie č. 3 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktorým rozhodlo valné zhromaždenie o zmene sídla spoločnosti na adresu: Osadná 267/2, Bratislava III - mestská časť Nové Mesto, je neplatné; (4) uznesenie č. 4 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktorým valné zhromaždenie rozhodlo, že sa nebude rokovať o bode programu č. 4 - Zmena spoločenskej zmluvy, je neplatné; (5) uznesenie č. 5 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktorým valné zhromaždenie rozhodlo, že stav krízy spoločnosti sa

bude riešiť uhradením záväzkov spoločnosti pohľadávkami spoločnosti, je neplatné; a (6) uznesenie č. 6 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktorým valné zhromaždenie rozhodlo, že sa nebude rokovať o bode programu č. 6 - Zriadenie záložného práva na obchodné podiely spoločnosti, je neplatné. Druhým výrokom napadnutého rozsudku súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania spoločne a nerozdielne s tým, že plnením žalovaného jednému zo žalobcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť žalovaného plniť druhému zo žalobcov, pričom o výške trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobou zo dňa 27.12.2016 sa žalobca domáhal určenia neplatnosti uznesení č. 1-6 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016, ktoré bolo zvolané advokátskou kanceláriou AK IVANOVA s. r. o., IČO: 47 237 465, ktorú za týmto účelom splnomocnili dvaja spoločníci žalovanej spoločnosti, a to N. S. Q. (plnomocenstvo zo dňa 13.6.2013) a S. Q. Q. (plnomocenstvo zo dňa 13.6.2013). O priebehu valného zhromaždenia spísal notársku zápisnicu č. N 1677/2016, Nz 34267/2016 notár JUDr. Ondrej Ďuriač a podľa žalobcov sú na ňom prijaté uznesenia neplatné, nakoľko boli prijaté v rozpore so zákonom a so spoločenskou zmluvou žalovanej spoločnosti, a to konkrétne z dôvodu, že valné zhromaždenie zvolali spoločníci spoločnosti, pričom neboli naplnené zákonné podmienky a podmienky uvedené v spoločenskej zmluve spoločnosti, čím zároveň nebol dodržaný zákonný postup a postup určený v spoločenskej zmluve spoločnosti pri zvolávaní valného zhromaždenia; nebolo dodržané kvórum hlasov stanovené spoločenskou zmluvou spoločnosti na prijatie akéhokoľvek uznesenia na valnom zhromaždení; valné zhromaždenie sa konalo na mieste v rozpore so spoločenskou zmluvou spoločnosti s tým, že uvedené porušenia zákona neobmedzili žalobcu 1/ ako spoločníka len na jeho práve hlasovať na valnom zhromaždení, ale aj na ďalších právach, napríklad na práve podieľať sa na zisku spoločnosti. K. S. bol do funkcie konateľa vymenovaný už aj v minulosti, pričom uznesenie, ktorým bol do funkcie konateľa menovaný, určil Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 5.4.2016 pod č. k. 12Cb/200/2013-63 za neplatné a počas svojho pôsobenia uvedený konateľ nenávratne poškodil spoločnosť vo veľkom rozsahu, v dôsledku čoho spoločnosť už dlhodobo netvorí zisk, čím obmedzuje žalobcu 1/ ako spoločníka na jeho práve podieľať sa na zisku a opätovné vymenovanie tej istej osoby do funkcie konateľa, je preto porušením a obmedzením práv žalobcu 1/ ako spoločníka žalovanej spoločnosti. Žalobcovia poukázali na ustanovenie § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka s tým, že spoločenská zmluva zákonnú úpravu ešte sprísňuje v čl. X bod 4. Nakoľko valné zhromaždenie zvolala v tomto prípade osoba, ktorá na to nebola v zmysle Obchodného zákonníka a ani v zmysle spoločenskej zmluvy oprávnená, toto valné zhromaždenie nebolo zvolané v súlade so spoločenskou zmluvou spoločnosti a na prijatie akéhokoľvek rozhodnutia bol na ňom potrebných 100% hlasov všetkých spoločníkov a ich osobná účasť. Z predmetnej notárskej zápisnice vyplýva, že zápisnicu podpísali predseda a zapisovateľ valného zhromaždenia až dňa 28.9.2016 o 19:20 hod., a to v kancelárii notára JUDr. Ondreja Ďuriača na ulici Rajska 3 v Bratislave, a teda predseda a zapisovateľ podpísali zápisnicu mimo miesta konania valného zhromaždenia a dokonca aj mimo času konania valného zhromaždenia, pričom v tejto súvislosti žalobcovia poukázali na čl. X bod 6 spoločenskej zmluvy žalovanej spoločnosti.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, nakoľko nie je pravdivé tvrdenie žalobcov, že pán Q. zvolal valné zhromaždenie bez žiadosti adresovanej konateľovi. V čase, keď bolo potrebné zavolať valné zhromaždenie, bol jediným konateľom spoločnosti K. S., ktorého spoločník pán Q. písomne požiadal dňa 1.8.2016 o zvolanie valného zhromaždenia a nakoľko pán S. valné zhromaždenie nezvolal, bolo potrebné postupovať v zmysle zákona a spoločenskej zmluvy a spoločník pán Q. zvolal valné zhromaždenie sám pozvánkou, ktorá bola doručená všetkým spoločníkom, a teda bol podľa žalovaného riadne dodržaný postup. Spoločník pán Q. zvolal valné zhromaždenie zároveň z dôvodu právnej istoty, nakoľko dňa 3.8.2016 už podľa zápisu v obchodnom registri K. S. nebol konateľom spoločnosti na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 5.4.2016 pod sp. zn. 12Cb/200/2013, no ten nie je doposiaľ právoplatný v dôsledku podaného odvolania, pričom doložka právoplatnosti a vykonateľnosti bola na rozsudku vyznačená predčasne v dôsledku administratívnej chyby súdu. Žalovaný považoval zvolanie valného zhromaždenia za riadne, pričom sa na ňom zúčastnili dvaja spoločníci, ktorí disponovali 2/3 hlasov postačujúcich na prijímanie rozhodnutí. Počas konania valného zhromaždenia o 9:05 hod. sa na miesto konania valného zhromaždenia na Púpavovej 75 v Bratislave dostavil N. I., ktorý predložil a odovzdal notárovi plnomocenstvo zo dňa 23.9.2016 udelené spoločníkom MARIANI GROUP, a.s. splnomocnencovi GHS Legal, s.r.o. na zastupovanie na valnom zhromaždení žalovaného zvolaného na deň 27.9.2016 a poverenie advokátskeho koncipienta zo dňa 26.9.2016 udelené GHS Legal, s.r.o.

advokátskemu koncipientovi JUDr. Pavlovi Szabóovi, ktorý vyhlásil, že spoločnosť MARIANI GROUP, a.s. ako spoločník považuje toto valné zhromaždenie za neplatne zvolané a z toho dôvodu sa nebude zúčastňovať valného zhromaždenia, nakoľko je to bezpredmetné. Uvedené konanie spoločníka - žalobcu 2/ je podľa žalovaného účelové a malo za cieľ znemožnenie prijímania rozhodnutí, ktoré sú pre žalovaného dôležité. Valné zhromaždenie sa konalo za účasti notára, predsedu valného zhromaždenia a zapisovateľa v sídle spoločnosti a bolo riadne vedené.

4. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 1 ods. 1, § 4, § 105 ods. 1, § 129 ods. 1, ods. 2, § 131 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Obchodného zákonníka a uviedol, že ustanovenie § 131 Obchodného zákonníka predstavuje jeden z najdôležitejších prostriedkov právnej ochrany proti rozhodnutiam valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným, ktoré sú v rozpore so zákonom alebo spoločenskou zmluvou, pričom rozpor sa môže týkať formálnych nedostatkov pri postupe a spôsobe zvolávania valného zhromaždenia alebo môže ísť o obsahový rozpor uznesenia valného zhromaždenia so zákonom alebo spoločenskou zmluvou s tým, že v takýchto prípadoch Obchodný zákonník umožňuje osobám taxatívne vymedzeným v § 131 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka obrátiť sa na súd so žalobou o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Na to, aby sa mohol spoločník na súde úspešne domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným, musí okrem preukázania splnenia podmienky rozporu uznesenia valného zhromaždenia so zákonom alebo spoločenskou zmluvou preukázať aj to, že takéto porušenie zákona alebo spoločenskej zmluvy mohlo obmedziť jeho práva spoločníka spoločnosti (§ 131 ods. 2 Obchodného zákonníka) a že podal do zápisnice z valného zhromaždenia protest. Súd prvej inštancie v danom prípade na základe vykonaných dôkazov ustálil, že v spoločnosti žalovaného boli ku dňu 1.8.2016 spoločníkmi žalobca 2/, S.. Q. Q. a N.. S. Q., všetci s vkladom rovnajúcim sa 1/3 základného imania a konateľom K. S., ktorý však bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 12Cb/200/2013-63 zo dňa 5.4.2016 vylúčený ako konateľ, resp. týmto rozsudkom neboli schválené uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného zo dňa 28.10.2013, ktorými sa osoba K. S. stala konateľom žalovaného. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/76/2016 zo dňa 6.4.2017, pričom v inkriminovanej dobe augusta a septembra 2016 žiadna zo zúčastnených osôb nemohla vedieť, že v tom čase neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava IV bude o trištvrte roka právoplatný v zmysle rozsudku odvolacieho súdu. Dňa 1.8.2016 spoločník žalovaného N.. S. Q. navrhol konateľovi žalovaného K. S. zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného a tento spoločník dňa 16.8.2016 zaslal žalobcovi 2/ pozvánku na mimoriadne valné zhromaždenie na deň 27.9.2016, pričom žalobca 2/ túto pozvánku prevzal dňa 19.8.2016 (čo súdu prvej inštancie osvedčilo oznámenie poštového doručovateľa - Slovenskej pošty a.s.). Spoločník žalovaného N.. S. Q. dňa 18.8.2016 zaslal žalobcovi 2/ oznámenie o zrušení mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 27.9.2016 a dňa 18.8.2016 zaslal žalobcovi 2/ pozvánku na mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného na deň 27.9.2016, pričom žalobca 2/ túto pozvánku prevzal dňa 19.8.2016 (čo súdu prvej inštancie osvedčilo oznámenie poštového doručovateľa - Slovenskej pošty a.s.). Podľa notárskej zápisnice č. N 1677/2016, Nz 34267/2016 sa právny zástupca žalobcu 2/ dostavil na mimoriadne valné zhromaždenie dňa 27.9.2016, kde predložil jednak plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu 2/ na mimoriadnom valnom zhromaždení a zároveň vyhlásil, že žalobca 2/ považuje predmetné mimoriadne valné zhromaždenie za bezpredmetné, nakoľko má za to, že bude súdom vyhlásené za neplatné. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na čl. IX bod 5 spoločenskej zmluvy žalovaného a ďalej uviedol, že žalovaný predložil v konaní vyjadrenie K. S., podľa ktorého síce prevzal od spoločníka žalovaného dňa 1.8.2016 návrh na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného, ale nakoľko bol dňa 2.8.2016 na základe neprávoplatného rozhodnutia súdu vymazaný z obchodného registra žalovaného ako konateľ, z dôvodu právnej istoty dňa 3.8.2016 oznámil tomuto spoločníkovi, že valné zhromaždenie nezvolá, pokiaľ nebude figurovať v obchodnom registri žalovaného ako jeho konateľ. Na základe vyššie uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že v čase 1.8.2016 bol K. S. ešte konateľom žalovaného a prestal ním byť až dňa 2.8.2016. Táto osoba rovnako ako žalovaný uvádzali, že K. S. bol dňa 2.8.2016 vymazaný z obchodného registra spoločnosti žalovaného na základe neprávoplatného rozhodnutia súdu, avšak behom času sa toto rozhodnutie potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu stalo právoplatné. Uvedené však podľa súdu prvej inštancie nebránilo spoločníkovi žalovaného N.. S. R. Q., aby sa v zmysle aktuálneho zápisu v obchodnom registri žalovaného obrátil s návrhom na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia na konateľov žalovaného, ktorí boli od 3.8.2016 v obchodnom registri zapísaní ako konatelia žalovaného, a to S.. Q. Q., žalobca 1/, žalobca 2/ a sám N.. S. Q.. Z uvedeného je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že ak by aj súd pristúpil na obranu žalovaného, že K. S. nemohol zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti žalovaného, nakoľko bol deň po obdržaní návrhu na tento úkon vymazaný

z obchodného registra, tak v zmysle čl. IX bod 5 spoločenskej zmluvy žalovaného bol ktorýkoľvek z vyššie uvedených troch spoločníkov žalovaného oprávnený zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti žalovaného až po tom, ako by podal návrh na zvolanie takéhoto valného zhromaždenia niektorému zo štyroch konateľov žalovaného aktuálne v tom čase zapísaných do obchodného registra a až po márnom uplynutí 30 dní mohol takýto spoločník zvolať mimoriadne valné zhromaždenie sám. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že spoločník N.. S. Q. nenavrhol zvolanie mimoriadne valného zhromaždenia v zmysle § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka a čl. IX bod 5 spoločenskej zmluvy žalovaného konateľovi zapísanému do obchodného registra spoločnosti žalovaného, čím mu nevzniklo právo, aby sám zvolával mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti žalovaného, nakoľko neuplynula 30 dňová lehota, v ktorej mal konateľ žalovaného takéto valné zhromaždenie zvolať. Súd prvej inštancie preto v zmysle § 131 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka mal za to, že aktívna legitímácia žalobcov bola naplnená a v zmysle § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka s odkazom na § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka a čl. IX bod 5 spoločenskej zmluvy žalovaného žalobe ako dôvodne podanej vyhovel, pretože považoval mimoriadne valné zhromaždenie za neplatne zvolané na deň 27.9.2016, z dôvodu čoho boli uznesenia na ňom prijaté neplatné. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcom ako plne úspešnej strane sporu priznal podľa § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne, nakoľko tvorili nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že síce správne vymedzil podmienky úspešnosti predmetnej žaloby vrátane podania protestu dotknutým spoločníkom do zápisnice z valného zhromaždenia, avšak napriek tomu je v predmetnej právnej veci zrejmé, že k protestu nikdy nedošlo, čoho dôkazom je samotná zápisnica zo zasadnutia mimoriadne valného zhromaždenia zo dňa 27.9.2016, ktorá žiaden protest proti jednotlivým uzneseniam neobsahuje, a to napriek tomu, že v konaní bolo preukázané, že právny zástupca žalobcu 2/ sa na predmetné zasadnutie na začiatku dostavil, ale nezúčastnil sa jeho priebehu, a teda nebol prítomný pri prijímaní jednotlivých uznesení, dôsledkom čoho je skutočnosť, že sa sám obral o možnosť podania protestu proti jednotlivým uzneseniam, ktoré následne napadol žalobou. Na základe vyššie uvedeného žalovaný v odvolaní konštatoval, že napadnutý rozsudok je v tejto časti zmätočný a nepreskúmateľný, keď súd prvej inštancie na jednej strane tvrdí, že dotknutý spoločník má povinnosť podať do zápisnice kvalifikovaný protest proti uzneseniam, s ktorými nesúhlasí, a na druhej strane bol zo strany súdu prvej inštancie jednoznačne ustálený taký skutkový stav, v zmysle ktorého žiaden protest podaný nebol, nakoľko žalobca 2/ sa odmietol zúčastniť predmetného zasadnutia a sám sa tak obral o možnosť podania kvalifikovaného protestu. Podľa žalovaného je jednoznačné, že dňa 1.8.2016 si N.. S. Q. splnil svoju povinnosť obrátiť sa s požiadavkou na zvolanie mimoriadne valného zhromaždenia na konateľa, pričom vyjadrenie K. S. o tom, že odmieta zvolať mimoriadne valné zhromaždenie z dôvodu právnej istoty nie je žiadnym spôsobom relevantné a nemalo byť relevantné ani pre uvedeného spoločníka, nakoľko v zmysle všeobecne akceptovaného právneho názoru zo strany právnej teórie a praxe sa uznesenie valného zhromaždenia považuje za platné (so všetkými právnymi následkami ním vyvolanými) až do okamihu rozhodnutia súdu o jeho neplatnosti. Uznesenie, ktorým bol K. S. vyhlásený za konateľa, bolo teda platné a K. S. bol konateľom až do právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 12Cb/200/2013 zo dňa 5.4.2016, ktoré bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 4Cob/76/2016 zo dňa 6.4.2017. Okresný súd Bratislava IV však omylom vyznačil pečiatku právoplatnosti na neprávoplatnom rozsudku, následkom čoho bola tá skutočnosť, že v obchodnom registri bol vykonaný nesprávny zápis, ktorým bol K. S. zrušený ako konateľ a boli opätovne vymenovaní pôvodní konatelia. Podľa žalovaného je taktiež jednoznačné, že zápis konateľa do obchodného registra má len deklaratórne účinky (ak nejde o prvozápis spoločnosti), a teda K. S. nič nebránilo zvolať mimoriadne valné zhromaždenie a pokiaľ tak neučinil, bol oprávnený tak učiniť spoločník. Argument súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého ak odmietol jeden konateľ (p. S.) zvolať mimoriadne valné zhromaždenie, tak mal požiadať o zvolanie niektorého z ďalších konateľov, je podľa žalovaného potrebné považovať jednoznačne za nesprávny, až absurdný. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nesprávne posúdil skutočnosť, kedy došlo k zániku konateľstva p. S., ktorý podľa názoru žalovaného neprestal byť konateľom dňa 2.8.2016, ako to tvrdí súd prvej inštancie, ale až dňom

právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie o jeho vymenovaní za konateľa vyhlásené za neplatné. Žalovaný v odvolaní tiež poukázal na skutočnosť, že kým ustanovenie § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka je dispozitívne a 15 dňová lehota na oznámenie termínu a programu valného zhromaždenia sa uplatní v prípade, ak spoločenská zmluva nemá inú úpravu o lehote na zvolávanie valného zhromaždenia, tak ustanovenie § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka je jednoznačne kogentné ustanovenie, ktoré bolo do Obchodného zákonníka inkorporované za účelom ochrany práv spoločníkov v spoločnosti a ktoré jasne ustanovuje, že valné zhromaždenie musia konatelia zvolať tak, aby sa konalo do jedného mesiaca od doručenia žiadosti spoločníka, a teda nestačí, aby konateľ v lehote do jedného mesiaca zvolal valné zhromaždenie a určil jeho termín napr. o pol roka neskôr. Presne tak je ale skonštruovaný čl. IX bod 5 spoločenskej zmluvy, v dôsledku čoho v tejto časti ide bez akýchkoľvek pochybností o rozpor spoločenskej zmluvy s kogentným ustanovením, t.j. ide o ustanovenie neplatné a prednosť v aplikácii na daný skutkový stav musí mať § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka. V dôsledku nesprávneho prvého výroku nemôže byť správny ani výrok o náhrade trov konania, ktorému žalovaný v odvolaní vytykal aj jeho nepreskúmateľnosť z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti, nakoľko zo samotného výroku nie je možné vyvodiť percentuálny pomer úspechu, ale ani to, či súd prvej inštancie priznáva nárok v celom rozsahu, a teda ide o nevykonateľný výrok, na základe ktorého vyšší súdny úradník nebude vedieť vyčíslieť náhradu trov konania v konkrétnej výške.

6. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalovaného vyjadrili podaním svojho právneho zástupcu zo dňa 23.1.2020, v ktorom prezentovali názor, že žalovaný nebol postupom súdu prvej inštancie nijakým spôsobom poškodený na svojich právach a konanie nemalo žiadnu procesnú vadu a preto nie je možné sa odvolávať na § 365 ods. 1 písm. b), d) CSP, keďže súd prvej inštancie si svoju povinnosť splnil a dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, v ktorom sa vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami predloženými stranami. Bez ohľadu na to, či konanie žalobcu 2/ môže byť považované za vznesenie protestu do zápisnice, je táto skutočnosť podľa žalobcov irelevantná, keďže zákon takúto podmienku pre podanie návrhu na určenie neplatnosti valného zhromaždenia pre spoločnosť s ručením obmedzeným neustanovuje (na rozdiel od akciovej spoločnosti v zmysle § 183 Obchodného zákonníka). Konštatovaním, že žalobca 2/ mal povinnosť podať protest do zápisnice, súd prvej inštancie len sťažil postavenie žalobcov, čím automaticky zvýhodnil žalovaného, no i napriek tomu dospel k záveru, že žalobcovia splnili všetky podmienky (dokonca aj nad rozmery zákona) na úspešné podanie žaloby na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Súd prvej inštancie podľa žalobcov pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z ustanovenia § 131 Obchodného zákonníka s tým, že rozpor s Obchodným zákonníkom, ako i spoločenskou zmluvou spoločnosti bol v dokazovaní pred súdom prvej inštancie jednoznačne preukázaný na základe skutočnosti, že žalovaný pri zvolávaní valného zhromaždenia nedodrжал postup stanovený v § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže žiadosť o zvolanie valného zhromaždenia prevzal konateľ dňa 1.8.2016, kedy mu začala plynúť zákonná 30 dňová lehota na to, aby sám valné zhromaždenie zvolal, t.j. do 31.8.2016. Spoločník N.. S. Q., v zastúpení AK IVANOVA s. r. o., zaslal pozvánku na napadnuté valné zhromaždenie datovanú už ku dňu 18.8.2016, a teda predtým ako mu vôbec takéto právo vzniklo. Tvrdenie žalovaného o tom, že najneskôr dňa 15.8.2016 musela byť pozvánka na valné zhromaždenie doručená tak, aby sa valné zhromaždenie konalo do jedného mesiaca od doručenia žiadosti, neobstojí, pretože konateľ mal možnosť platne zvolať valné zhromaždenie aj neskôr ako 15 dní pred jeho konaním, keďže spoločenská zmluva dáva spoločníkom možnosť aj takéhoto postupu (čl. X bod 11 spoločenskej zmluvy z roku 2012 a čl. IX bod 6 spoločenskej zmluvy z roku 2018), pričom existenciu tejto možnosti potvrdzuje i ustálená rozhodovacia prax všeobecných súdov. Na základe uvedeného možno podľa žalobcov konštatovať, že K. S. ako konateľ mohol toto valné zhromaždenie zvolať, a to až do dňa 31.8.2016 aj bez dodržania 15 dňovej lehoty, keďže stále existovala legitímna a legálna možnosť, aby sa stalo takto zvolané valné zhromaždenie platným. Nerešpektovaním 30 dňovej lehoty S. Q., ktorú zákon vyhradzuje konateľovi na zvolanie valného zhromaždenia, objektívne došlo k porušeniu § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka a tým aj k naplneniu zákonnej podmienky na podanie predmetnej žaloby, čo aj súd prvej inštancie správne vyhodnotil v napadnutom rozsudku. Zároveň je nepochybné, že odvolanie žalobcu 1/ z výkonu funkcie konateľa spoločnosti ho závažným spôsobom obmedzuje na jeho právach konať v mene spoločnosti za účelom čo najefektívnejšieho využitia všetkých ľudských i materiálnych zdrojov firmy na dosiahnutie optimálneho zisku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že novovymenovaný konateľ K. S. bol už v minulosti do funkcie konateľa spoločnosti ustanovený uznesením, ktoré bolo neskôr vyhlásené za neplatné, pričom počas jeho pôsobnosti pri vedení spoločnosti nekonal s odbornou starostlivosťou, okrem iného nevymáhal pohľadávky, neuplatňoval práva spoločnosti v súdnych konaniach, nevedol účtovníctvo a nenávratne tak poškodil spoločnosť, ktorá pre jeho konanie už dlhodobo netvorí zisk.

Opätovné vymenovanie tejto osoby do funkcie konateľa je absolútne nelogické, nezodpovedné a ohrozuje obchodnú činnosť spoločnosti, jej hospodársky výsledok a tým i výšku podielu zisku žalobcu 2/, čo je podľa žalobcov nepopierateľne závažným zásahom, porušením a obmedzením práv žalobcov. Vo vzťahu k odvolaniu voči výroku o trovách konania žalobcovia uviedli, že dôvody žalovaného sú neopodstatnené, nakoľko zo znenia predmetného výroku je úplne zrejmé, že súd prvej inštancie priznal žalobcom náhradu trov konania na základe pomeru ich úspechu v plnom rozsahu, keďže neuvádza žiadny iný (znížený) rozsah a rozsah práva na náhradu trov konania je podľa žalobcov zrejmý aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Na základe vyššie uvedeného žalobcovia navrhli, aby odvolací súd v celom rozsahu potvrdil napadnutý rozsudok a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

7. Žalovaný v odvolacej replike zo dňa 12.2.2020 uviedol, že sa v celom rozsahu pridriava skutkovej a právnej argumentácie obsiahnutej v podanom odvolaní, avšak považuje za potrebné opakovane poukázať na kogentný charakter ustanovenia § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka, s ktorým sa súd prvej inštancie a tiež žalobcovia nesprávne právne vysporiadali, pričom táto okolnosť má pre výsledok sporu kľúčový význam. V ďalšej časti predmetného vyjadrenia žalovaný v zásade zopakoval skutočnosti uvádzané v samotnom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie s tým, že žalobcovia na viacerých miestach vec opakovane nesprávne právne vyhodnocujú, keď v súvislosti s jednomesačnou lehotou hovoria o zvolaní valného zhromaždenia, avšak § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka kogentne ustanovuje, že valné zhromaždenie sa musí v danej lehote konať, t.j. reálne uskutočniť, nepostačuje teda len zvolanie. Žalovaný v podaní zo dňa 8.10.2019 poukázal na skutočnosť, že spoločník p. Q. zaslal ostatným spoločníkom pozvánku na valné zhromaždenie dňa 18.8.2016, čo už bolo v čase, kedy bolo zrejmé, že konateľ valné zhromaždenie nezvolá a ani by ho nemohol zvolať tak, aby sa konalo v lehote jedného mesiaca a aby spoločníkom bola zároveň doručená pozvánka najmenej 15 dní pred konaním valného zhromaždenia, v dôsledku čoho žalovaný považuje argumentáciu žalobcov za absolútne neopodstatnenú.

8. Žalobcovia 1/ a 2/ v odvolacej duplike zo dňa 13.3.2020 uviedli, že z ustanovenia § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka nepochybné vyplýva, že spoločníci môžu zvolať valné zhromaždenie sami až v prípade, ak sa valné zhromaždenie neuskutoční na podnet konateľov v lehote do jedného mesiaca od žiadosti spoločníkov, a teda oprávnenie spoločníka/spoločníkov iniciovať valné zhromaždenie vzniká až v deň nasledujúci po dni, kedy márne uplynula lehota na jeho uskutočnenie na podnet konateľa. Podľa žalobcov nemožno dedukovať, ako to nesprávne poňal žalovaný, že oprávnenie spoločníka zvolať valné zhromaždenie vzniká momentom, kedy konateľovi uplynula lehota na riadne oznámenie o konaní valného zhromaždenia spoločníkom tak, aby sa konalo v lehote podľa § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka, nakoľko stále existuje legálny a legitímny spôsob, akým sa môže valné zhromaždenie spoločnosti riadne konať v danej zákonnej lehote 30 dní od žiadosti spoločníka/spoločníkov aj napriek tomu, že nebola dodržaná lehota na oznámenie termínu a programu valného zhromaždenia. Aj keď by konateľ nedodrжал formálny postup pri zvolaní valného zhromaždenia, a teda by oznámil termín a program valného zhromaždenia spoločníkom v oneskorení, stále by sa mohlo valné zhromaždenie riadne a platne uskutočniť.

9. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že v rozsahu odvolaním žalovaného dotknutého vyhovujúceho výroku o určení neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016 je rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie dostatočne a správne zistil skutkový stav, z ktorého po vyhodnotení dôkazov vyvodil správny právny záver premietnutý do výrokovej časti napadnutého rozsudku. V rozsahu napadnutého výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania odvolací súd ustálil záver o dôvodnosti odvolania žalovaného v tejto časti.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalovaného a s obsahom následných vyjadrení strán sporu odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého

rozsudku, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd síce nestotožňuje v celosti, ale stotožňuje sa s podstatným záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého mohol spoločník sám zvolať valné zhromaždenie až po márnom uplynutí lehoty jedného mesiaca od doručenia žiadosti o zvolanie valného zhromaždenia konateľovi spoločnosti žalovaného. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

12. Podľa § 13 ods. 2 Obchodného zákonníka ustanovenia tohto zákona o jednotlivých obchodných spoločnostiach a o družstve určujú štatutárny orgán, ktorého konanie je konaním podnikateľa.

13. Podľa § 62 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločnosť vzniká dňom, ku ktorému bola zapísaná do obchodného registra. Návrh na zápis do obchodného registra sa musí podať do 90 dní od založenia spoločnosti (§ 57 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20211228>>) alebo od doručenia listiny, ktorou sa preukazuje živnostenské alebo iné podnikateľské oprávnenie.

14. Podľa § 110 ods. 1 písm. e) Obchodného zákonníka spoločenská zmluva musí obsahovať mená a bydliská a rodné čísla prvých konateľov spoločnosti a spôsob, akým konajú v mene spoločnosti; pri zahraničnej fyzickej osobe sa uvádza dátum narodenia, ak rodné číslo nebolo pridelené.

15. Podľa § 112 Obchodného zákonníka návrh na zápis spoločnosti do obchodného registra podávajú a podpisujú všetci konatelia spoločnosti.

16. Podľa § 125 ods. 1 písm. f) Obchodného zákonníka valné zhromaždenie spoločníkov je najvyšším orgánom spoločnosti. Do jeho pôsobnosti patrí vymenovanie, odvolanie a odmeňovanie konateľov.

17. Podľa § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka termín a program valného zhromaždenia treba oznámiť spoločníkom v lehote určenej spoločenskou zmluvou, inak najmenej 15 dní pred dňom jeho konania. Valné zhromaždenie sa zvoláva písomnou pozvánkou, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.

18. Podľa § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka požiadať o zvolanie valného zhromaždenia môže každý spoločník, ktorého vklad dosahuje 10 % základného imania. Ak konatelia nezvolajú valné zhromaždenie tak, aby sa konalo do jedného mesiaca od doručenia ich žiadosti, sú spoločníci oprávnení zvolať ho sami.

19. Podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady môže podať návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Rovnaké právo má aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka. Toto právo však zanikne, ak ho oprávnená osoba neuplatní do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa mohla o uznesení dozvedieť.

20. Podľa § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka súd môže na návrh spoločníka určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha.

21. Podľa § 131 ods. 5 Obchodného zákonníka právoplatné rozhodnutie súdu podľa odseku 1 je záväzné pre každého.

22. Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.

23. Podľa § 133 ods. 4 Obchodného zákonníka konateľov vymenúva valné zhromaždenie z radov spoločníkov alebo iných fyzických osôb.

24. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o včasnosti podania predmetnej žaloby o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia konaného dňa 27.9.2016 (žaloba doručená súdu prvej inštancie dňa 27.12.2016), ako aj o existencii aktívnej legitímácie žalobcov na

jej podanie, keďže v prípade žalobcu 1/ išlo v danom čase o bývalého konateľa žalovanej spoločnosti priamo dotknutého uzneseniami prijatými na tomto mimoriadnom valnom zhromaždení a v prípade žalobcu 2/ išlo v danom čase o spoločníka žalovanej spoločnosti, ktorý v žalobe relevantným spôsobom zdôvodnil možnosť obmedzenia jeho práv spoločníka ním tvrdeným porušením zákona. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2011 pod č. k. IV. ÚS 434/2010-39, v ktorom ústavný súd konštatoval, že sa nemôže stotožniť s formalistickým výkladom § 131 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka uplatneným v namietanom rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v kontexte so skutočnosťou, že v danom prípade nebolo sporné, že mimoriadne valné zhromaždenie bolo zvolané neoprávnenou osobou a na ňom prijaté uznesenia boli v rozpore so zákonom, pričom zo samotného obsahu programu tohto valného zhromaždenia vyplývalo, že sa dotýka práv akcionárov príslušnej obchodnej spoločnosti. Ústavný súd sa, naopak, vo vzťahu k splneniu „kumulatívnej podmienky“ ustanovenej v § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka v právnom spore podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka stotožňuje s právnym názorom sťažovateľky, podľa ktorého v tomto právnom spore ... postačí preukázať, že v rozpore so zákonom, prípadne stanovami spoločnosti valným zhromaždením bolo prijaté rozhodnutie, ktoré vo vzťahu k obsahu programu valného zhromaždenia sa dotýkalo akéhokoľvek práva patriaceho akcionárovi a bolo by nadbytočné, v rozpore s právnou normou a aj v rozpore s uplatneným nárokom na takomto skutkovom základe takto postihnutého akcionára skúmať, či aj jeho práva reálne porušené boli. Obdobný záver následne vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2012 pod sp. zn. 2Obdo/1/2012.

25. Za rešpektovania zásady viazanosti odvolacími dôvodmi vyplývajúcej z ustanovenia § 380 CSP sa odvolací súd dôsledne zaoberal odvolacími dôvodmi žalovaného a s tým súvisiacou argumentáciou žalovaného obsiahnutou v jeho odvolaní. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie síce správne vymedzil podmienky úspešnosti predmetnej žaloby vrátane podania protestu dotknutým spoločníkom do zápisnice z valného zhromaždenia, avšak nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že v danom prípade k podaniu protestu nedošlo, odvolací súd uvádza, že je pravdou, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uvádza podanie kvalifikovaného protestu do zápisnice z valného zhromaždenia ako jednu z podmienok úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, avšak jednoznačne ide o nesprávnu konštatáciu súdu prvej inštancie, nakoľko uvedená podmienka sa týka výlučne akciovej spoločnosti, keďže vyplýva z § 183 Obchodného zákonníka, podľa ktorého o vyhlásení rozhodnutia valného zhromaždenia za neplatné platia obdobne ustanovenia § 131 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20211228>>. Akcionár, ktorý sa zúčastnil valného zhromaždenia, sa môže domáhať práva podľa § 131 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20211228>> iba ak podal protest do zápisnice z valného zhromaždenia. Predmetom daného sporu je však určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným, pri ktorom zákon podanie protestu spoločníka do zápisnice z valného zhromaždenia nevyžaduje. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj s odvolacou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nesprávneho posúdenia zániku funkcie K. S. ako konateľa žalovanej spoločnosti súdom prvej inštancie, a to v nadväznosti na nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 5.4.2016 pod č. k. 12Cb/200/2013-63 a s tým súvisiaci následný nesprávny zápis v obchodnom registri od 3.8.2016. Odvolací súd konštatuje správnosť názoru žalovaného o tom, že zápis konateľa do obchodného registra má len deklaratórne účinky (ak nejde o prvozápis spoločnosti). V súvislosti s konštitutívnymi a deklaratórnymi účinkami zápisov do obchodného registra odvolací súd uvádza, že zápis je konštitutívny iba vtedy, ak to právna úprava vyslovene ustanovuje. Zákonná norma (Obchodný zákonník) používa dva spôsoby vyjadrenia konštitutívneho účinku zápisu. Prvý spôsob je vyjadrený tak, že zákonná norma upravuje, že platí to, čo je zapísané v obchodnom registri (napr. sídlom právnickej osoby je adresa, ktorá je ako sídlo zapísaná do obchodného registra). Druhý spôsob je vyjadrený tak, že zákonná norma ustanoví, že účinky určitej právnej skutočnosti nastávajú až zápisom do obchodného registra. Na základe uvedeného možno konštatovať, že ak právna norma neustanovuje inak, platí, že zápis do obchodného registra má deklaratórne účinky. V súvislosti so vznikom a zánikom funkcie konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným (s výnimkou prvozápisu obchodnej spoločnosti pri jej vzniku) je potrebné poukázať na znenie ustanovenia § 13 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktoré neviaže konanie štatutárneho orgánu spoločnosti na zápis do obchodného registra, v dôsledku čoho je nutné konštatovať, že zápis štatutárneho orgánu spoločnosti s ručením obmedzeným má deklaratórne, a nie konštitutívne účinky. Na základe vyššie uvedeného je potom s poukazom na znenie § 131 ods. 5 Obchodného zákonníka zrejmé, že K. S. bol konateľom žalovanej spoločnosti až do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.4.2017 pod č. k. 4Cob/76/2016-92, t.j. bol konateľom žalovanej

spoločnosti v inkriminovanej dobe počas plynutia lehoty vyplývajúcej z ustanovenia § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka. V konaní nebolo sporné, že zo strany spoločníka N.. S.Á. Q. bol dňa 1.8.2016 doručený konateľovi žalovaného K. S. návrh na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia spolu s uvedením programu valného zhromaždenia, v nadväznosti na čo začala plynúť zákonom upravená lehota, v rámci ktorej mal konateľ K. S. zvolať valné zhromaždenie tak, aby sa konalo do jedného mesiaca od doručenia žiadosti spoločníka. Odvolací súd zhodne so žalovaným zastáva i názor týkajúci sa dispozitívneho charakteru ustanovenia § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka oproti kogentnému charakteru ustanovenia § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorého úpravu je v danom prípade nevyhnutné aplikovať. Spoločník žalovanej spoločnosti N.. S. Q. bol teda oprávnený sám zvolať valné zhromaždenie v prípade, ak by konateľ K. S. valné zhromaždenie s programom v zmysle žiadosti spoločníka zo dňa 1.8.2016 nezvolal tak, aby sa konalo do 1.9.2016 vrátane. Tento zákonný predpoklad však podľa názoru odvolacieho súdu nebol naplnený k dátumu 16.8.2016 (prvá pozvánka spoločníka N.. S. Q. na mimoriadne valné zhromaždenie na deň 12.9.2016) a ani k dátumu 18.8.2016 (druhá pozvánka spoločníka N.. S. Q. na mimoriadne valné zhromaždenie na deň 27.9.2016), nakoľko postup pri zvolávaní valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným upravuje ustanovenie § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré má dispozitívny charakter a v danom prípade je potrebné pri jeho aplikácii prihliadať aj na čl. X bod 5 spoločenskej zmluvy (v znení účinnom v inkriminovanom čase), v zmysle ktorého pozvánka musí obsahovať termín a program valného zhromaždenia a musí byť spoločníkom doručená najmenej 15 dní pred dňom konania valného zhromaždenia; lehota je zachovaná včasným podaním na poštu; dodržanie lehoty sa nevyžaduje, ak všetci spoločníci prehlásia, že na jej dodržaní netrávajú, ako aj na čl. X bod 11 spoločenskej zmluvy (v znení účinnom v inkriminovanom čase), z ktorého vyplýva, že ak valné zhromaždenie nebolo zvolané v súlade s touto zmluvou, možno prijímať rozhodnutia iba v prípade, ak sú prítomní všetci spoločníci a ak všetci súhlasia s uznesením. V nadväznosti na znenie citovaných ustanovení spoločenskej zmluvy odvolací súd konštatuje nesprávnosť skutkovej a právnej konštrukcie žalovaného, ktorou zdôvodňuje právo spoločníka N.. S. Q. zvolať predmetné mimoriadne valné zhromaždenie pozvánkou zo dňa 18.8.2016 s tým, že v tom čase už nebolo možné zvolať valné zhromaždenie konateľom spoločnosti tak, aby spoločníkom bola doručená pozvánka 15 dní pred dňom konania valného zhromaždenia. Tento svoj záver odvolací súd odvodzuje od skutočnosti, že z vyššie citovaných ustanovení spoločenskej zmluvy nepochybne vyplýva možnosť zvolania a následného uskutočnenia spoločníkom navrhovaného mimoriadneho valného zhromaždenia v lehote v zmysle § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka aj bez dodržania minimálnej lehoty 15 dní na doručenie pozvánky, v dôsledku čoho sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade nemohol spoločník sám zvolať valné zhromaždenie skôr, než došlo k márnemu uplynutiu lehoty jedného mesiaca od doručenia žiadosti spoločníka o zvolanie valného zhromaždenia konateľovi žalovanej spoločnosti, v nadväznosti na čo je následne správny aj záver súdu prvej inštancie o nedodržaní zákonom predpokladaného postupu pre zvolanie valného zhromaždenia spoločníkom, čo zakladá neplatnosť na ňom prijatých uznesení. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd podporne poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2003 pod sp. zn. 3ObdoV/30/2001 (R 80/2004), v ktorom najvyšší súd ustálil záver, že „Dôsledky formálnych väd pri zvolávaní valného zhromaždenia z hľadiska vplyvu na platnosť valným zhromaždením prijatých rozhodnutí treba posudzovať podľa toho, či v konkrétnom prípade mali alebo mohli mať negatívny vplyv na možnosť uplatnenia práva niektorého zo spoločníkov. V praktickej činnosti spoločnosti môže nastať situácia, že spoločníci nebudú trvať na tom, aby v konkrétnom prípade bol dodržaný formálny postup pri zvolávaní valného zhromaždenia, prípadne budú mať záujem a trvať na konaní valného zhromaždenia napriek tomu, že nemohol byť, alebo nebol dodržaný predpísaný postup pre jeho zvolanie. Najčastejšie to bude zrieknutie sa dodržania písomnej formy pozvánky alebo lehoty na zvolanie valného zhromaždenia. Prejavom spoločníka o tom, že netrvá na niektorej zložke predpísaného formálneho postupu pri zvolávaní valného zhromaždenia, je - podľa názoru dovolacieho súdu - prípadná formálna vada zhojená.“

26. Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k meritórnemu výroku o určení neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie správnym smerom, na základe vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav veci a napokon aj vec správne rozhodol po právnej stránke. Rozsudok je podrobne odôvodnený, súd prvej inštancie v ňom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a zároveň náležitým a zrozumiteľným spôsobom uviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, v dôsledku

čoho odvolaním dotknutému rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné vytýkať nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť odôvodnenia. Keďže žalovaný v podanom odvolaní nespochybnil ani nevyvrátil podstatný záver súdu prvej inštancie premietnutý do výrokovkej časti napadnutého rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku o určení neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016 v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

27. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

28. Vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania odvolací súd konštatuje dôvodnosť podaného odvolania žalovaného. Súd prvej inštancie síce uviedol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcom trov konania spoločne a nerozdielne, avšak nekonkretizoval rozsah, resp. výšku nároku. Uvedený výrok o trovách konania preto nemá oporu v právnej doktríne, podľa ktorej by malo z výroku vyplývať „číselné“ vyjadrenie úspešnosti strany. Komentár k Civilnému sporovému poriadku uvádza, že: „...Znenie takéhoto výroku by preto malo byť napríklad: „Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.“ Rozsah nároku na náhradu trov konania môže súd vyjadriť aj v percentách, napríklad: „Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %“ (80 %, 60 % a pod.) alebo pri pomernom rozdelení aj zlomkom (napr. 2/3).“ (in: ŠTEVČEK, M.; FICOVÁ, S.; BARICOVÁ, J.; MESIARKINOVÁ, S.; BAJÁNKOVÁ, J.; TOMAŠOVIČ, M. et al.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck, Praha 2016, s. 961). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nespochybniteľný úmysel zákonodarcu špecifikovať výrok súdu o nároku na náhradu trov konania, vyjadrený v dôvodovej správe k Civilnému sporovému poriadku, spočívajúci v tom, že „súd prvej inštancie rozhoduje o nároku podľa zásad o náhrade trov konania a uplatnením týchto zásad dospeje k pomeru vyjadrenému percentom alebo zlomkom, pričom konkrétnu výšku trov konania ponecháva na rozhodnutie súdneho úradníka.“ Za nesprávny považoval výrok rozhodnutia, v ktorom absentuje vyjadrenie pomerného úspechu strany v súdnom konaní aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 23.3.2017 pod sp. zn. 6Cdo/222/2016, v ktorom ustálil, že „(...) nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorej má aplikácií tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania.“ K rozhodovaniu o trovách konania v rovine rozhodovania o nároku na náhradu trov konania sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 8.12.2017 pod sp. zn. I. ÚS 457/2017, v ktorom konštatoval, že všeobecný súd v súlade s § 255 CSP musí u jednotlivých účastníkov konania zohľadňovať pomer ich úspechu na prejednávanej veci, t.j. na predmete konania, ktorý pomer úspechu vyjadruje všeobecný súd percentuálne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je v časti priznania náhrady trov konania nepreskúmateľný, keďže na jeho základe nie je možné bez použitia domniek a dodatočných úvah vyvodiť jednoznačný záver o rozsahu priznaného nároku na náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu, na základe ktorého by sa strana sporu mohla iba domnievať, v akom rozsahu jej boli priznané trov konania, odporuje čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že úlohou súdneho úradníka nie je skúmanie úspešnosti strany v spore, ale výlučne rozhodovanie o výške jej priznaných trov konania.

29. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu tak, aby obsahom výroku nového rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie bola jednoznačná špecifikácia výšky priznaného nároku, a to buď slovným, pomerným alebo číselným vyjadrením.

30. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. V danom prípade mali v odvolacom konaní vo vzťahu k meritu sporu plný úspech žalobcovia 1/ a 2/, keďže v napadnutom vyhovujúcom výroku o určení neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 27.9.2016 bol rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdený, pričom odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok výlučne v časti výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, v dôsledku čoho odvolací súd priznal žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

33. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).